

[Handelsministeren.]

at folketinget gav sig lovlig god tid i energipolitikken. Jeg er på mange måder enig med hr. Ninn-Hansen. Jeg håber stadig væk, at det vil vise sig, at vi i sidste øjeblik skynder os så meget, så det lovforslag om energiforsyning, der har været fremsat et stykke tid, og som man har kendt endnu længere, når at blive færdig, som det var regeringens hensigt, i denne samling. Men når det drejer sig om regeringens holdning til energipolitik, skal der ikke være nogen tvivl om, at vi ønsker ikke at give os god tid, vi har ikke givet os god tid.

I disse 3 måneder har vi fremsat to forudsætningslovforslag: elforsyningslovforslaget, som vi meget gerne ser færdigbehandlet i denne samling, og lovforslaget om atom anlæg, som vi gerne ser gennemført i næste samling, og vi har fremlagt den energiredigelse, som folketingets energipolitiske udvalg havde ønsket.

Jeg er enig med hr. Ninn-Hansen i, at vi i høj grad nærmer os det tidspunkt, hvor dette ting må tage konkret stilling til en langsigtet energipolitik og træffe afgørende energipolitiske beslutninger. Jeg mener, at dette tidspunkt først og fremmest hedder den kommende folketingsamling, hvor den energioplysning, som dette ting har besluttet sig til at gennemføre, har fået sit forløb, og hvor vi derfor kan forvente, at befolkning og folketing samtidig har et fornuftigt grundlag for langsigtede beslutninger om energipolitik.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Når man har lyttet til debatten i dag, kan det nok være lidt vanskeligt ud af den at finde en virkelig vejledning for regeringen med hensyn til, hvordan regeringen skal søge at gribe de problemer an, som vi står over for. Det er, som om der har været små tilløb til at gøre debatten til en slags forskud på afslutningsdebatten, men det blev heller ikke til mere end nogle tilløb, og nogle af dem skal jeg kommentere ganske kort.

Jeg vil gerne sige til hr. Christophersen, at når han prøver at fremstille det, vi har gennemført med finansloven, og det, som venstre ønskede at gennemføre med finansloven, som forskellen imellem en politik, hvor vi — den nuværende regering og det flertal, der har været med til at gennemføre

finansloven — søger at lægge den ene udgift oven på den anden i en eller anden særlig glæde over at afholde udgifter fra det offentliges side, mens venstre har udvist den sparsommelighed, som man formentlig mener appellerede til god og sund økonomisk fornuft, så tror jeg, man kan reducere forskellen imellem den finanslov, som blev vedtaget, og den finanslov, som venstre ønskede vedtaget, til at være af størrelsesordenen ca. 1 mia kr.

I betragtning af, at vi kan regne med, at der i 1975-76 bliver et underskud på finansloven — der har været nævnt ca 10 mia kr. — så tror jeg, det vil være orverordentlig vanskeligt imellem det, der var venstres syn og ønske, og det, der blev gennemført, at finde en aldeles afgrundsdyb forskel imellem virkningerne af henholdsvis det, der er blevet gennemført af regeringen og det flertal, vi kunne opnå for det, og det, venstre ønskede. Det kan ikke være rimeligt at forsøge på at opbygge en myte omkring denne vældige forskel, og det vil være helt forkert, hvis venstre tror, at man på det grundlag kan fremtrylle udsigterne til en anden politik.

Derfor greb hr. Christophersen da også tilbage til det, han kaldte venstres helhedsplan. Jeg troede ærlig talt, at den tid var forbi, hvor vi behøvede at tale om den. Jeg skal heller ikke gå nærmere ind på den, men når vi ved, hvorledes forløbet har været, er der vist ikke mange, der kan være i tvivl om, at hvis det var lykkedes den daværende regering at skaffe sig et flertal i folketinget for at gennemføre denne helhedsplan, så ville det have udløst en sådan uro og usikkerhed, at det ville have skadet dansk erhvervsliv overordentlig stærkt.

Jeg kan godt se, at dansk erhvervsliv kunne have, lad mig kalde det en teoretisk interesse i, at venstres helhedsplan blev vedtaget, fordi den betød en stærkere afdæmpning af pris- og omkostningsstigningerne end det, der faktisk kom ud af folketingets forhandlinger, men jeg tror, prisen var blevet af en sådan art og karakter, at ansvarlige erhvervsfolk må erkende, at det ville være blevet dyrere end de fordele, man eventuelt måtte se i det.

Men som sagt, det er passé, og derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at vende tilbage til den diskussion. Men jeg vil gerne sige, at det stillede den regering, som trådte